

viser man til, at der er nedsat en Kommission om det, men det ærede Medlem og hans Partifæller have jo ogsaa af og til og ogsaa i denne Samling foreslaaet en Kommission om et og andet.

Sveistrup: Jeg takker den højtærede Udenrigsminister for hans imødekommende Svar paa de af mig fremsatte Bemærkninger. Naar den højtærede Minister henviste til, at han vilde undersøge, hvorledes Bevillingerne til de tidligere Fredskonferencer i Haag havde været opførte, vil jeg udtale det Ønske, at Resultatet af denne Undersøgelse ikke ubetinget maa anses for afgørende for, hvorledes de nu og i Fremtiden bør opføres. Den Gang, den første Konference afholdtes, er det muligt, at det var noget, som man ikke var forberedt paa eller dog i mindre Grad end nu, og det, at man maaske den Gang har opført Udgiften paa Tillægsbevillingsloven, synes ikke at burde medføre, at den vedblivende opføres paa denne. Den ærede Minister bemærkede, at det ikke var ubetinget sikkert, at Konferencen i Haag vil komme til at træde sammen i Aar, men der er dog en ganske overvejende Sandsynlighed derfor, efter hvad udenforstaaende kunne skønne, og der foreligger altsaa en Situation, som i og for sig turde indeholde fuldt tilstrækkelig Hjemmel for Ministeren til at fremkomme med Forslag om Udgifterne til vor Deltagelse paa Finanslovsforlaget.

Der er altsaa Haab om, at det vil ske, men da det paa den anden Side ikke er sikkert, vil jeg benytte denne Lejlighed til at udtale det Ønske, at de Mænd, som fra den danske Stat blive sendte ned for at repræsentere os paa Konferencen i Haag, maa blive valgte ogsaa med det Hensyn for Øje, at vor Repræsentation ved denne Lejlighed bliver et klart og utvetydigt Udtryk lige overfor Europa for den danske Stats varme og ubetingede Tilslutning til den internationale Fredsbewægelse. Vi have jo ved andre og, jeg indrømmer, endnu vigtigere Lejligheder givet den danske Stats ubetingede Tilslutning til Fredsbewægelsen et klart og utvetydigt Udtryk, men det er min Opfattelse, at den danske Stat bør benytte enhver Lejlighed, der

fremkommer, til paa ny at markere dette: vor ubetingede Tilslutning til Fredsbewægelsen, og denne Tilslutning kan betegnes ikke blot ved de Instrukser, der gives vore Afsendinger — og jeg tvivler ikke om, at det vil ske — men ogsaa ved selve Valget af disse Afsendinge.

K. M. Klausen: Den ærede Ordfører sagde, at vi fra Socialdemokratiets Side ikke vare mod Kommissioner, fordi vi selv havde foreslaaet Nedsættelse af en Kommission. Jeg vil dog gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at i vort Forslag er der fastsat en bestemt Tidsgrænse, indenfor hvilken Kommissionen skal være færdig med sit Arbejde, saa at den ikke skal være en af disse uendelige Kommissioner, som vi have saa mange sørgelige Eksempler paa. Den Kommission, der er nedsat angaaende udenrigsministerielle Spørgsmaal, er derfor en ringe Trøst for os, fordi vi have saa mange sørgelige Erfaringer fra andre Kommissioner, der ikke have faaet fastsat en bestemt Tidsgrænse.

Naar den højtærede Minister ikke i Finansudvalget vilde give os nogen Oplysning om Gesandtskabernes Virksomhed, kunde det naturligvis være, fordi den drejer sig om saa dybe Hemmeligheder, som slet ikke kunne taale at se Dagens Lys, og jeg skal derfor ikke friste den højtærede Minister til at røbe nogle af disse Hemmeligheder. Men jeg har nu alligevel den Tanke, at Gesandtskabernes Virksomhed er meget ringe, og det forekommer mig, at der er Ting, de godt kunde udrette, men som de ikke paa tage sig. Det vilde f. Eks. have været en naturlig Opgave for dem at besørge Tilkendegivelsen af den forrige Konges Død overfor de fremmede Magter, men saa vidt jeg ved, maatte der udsendes særlige Mænd i den Anledning for at notificere Kongens Død. Jeg synes, det havde været en lille Opgave for Gesandterne, men ikke en Gang en saadan kunde vore Gesandter paa tage sig, uden at der skal udsendes særlige Sendebud i den Anledning og derved paaføres Staten betydelig Udgift.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.